

POSUDEK VEDOUCÍHO BAKALÁŘSKÉ PRÁCE ONDŘEJE CIGÁNÍKA

V loňském letním semestru jsme pracovali v Lounech, v rámci ateliérového zadání vstupy současné architektury do historického města. Úkolem pro celý atelier byla definice města, společné hledání míst a témat, respektive potřeb města, s cílem nalézt jasnou, odůvodněnou architekturu provázanou do struktury Loun.

Ondřej Cigánik si se dvěma kolegy vybral místo na Pražském předměstí, volný prostor nacházející se na okraji historického centra mezi obchodním resp. kulturním domem a autobusovým nádražím s cílem znovuvytvořit městské prostředí. Navrhli společně 5 nových bloků, určili jim funkci a regulaci. Západní blok při třídě Osvoboditelů, zkosený do náměstí pak Ondřej rozpracoval do architektonické studie, jako multifunkční objekt kombinující komerční funkci s administrativní ve formě HUBu a bytovým domem.

S Ondřejem Cigáníkem si všichni tak trochu lámeme hlavu. Trávíme spolu poměrně hodně času a všem, tedy jemu i nám se zdá, že nepříliš efektivně. Jako bychom nenašli společnou řeč, což se dá obvykle pochopit v prvním společném semestru. Po jeho skončení se většinou rozejdeme. Ne tak s Ondřejem, jeho projekt školy architektury pro TU Dresden ve čtvrtém semestru, jakkoliv zcela vybočoval z námi hledaného a ostatními projekty více či méně naplněného architektonického uvažování, byl natolik svébytný, že jsme neváhali nad jeho přihláškou k bakalářské studii.

Z jeho studie, respektive práci na ní, a nakonec i z výsledku jsme byli všichni tři rozpačití. Nakonec studii, nikterak vynikající, odevzdal s avizovaným vědomím, že práce na bakalářce bude složitější o nutnou revizi architektonického návrhu. Vlastně jsme, i když neradi předpokládali, že si bakalářský projekt rozloží do dvou semestrů a studii podstatně přepracuje.

K podstatné změně nakonec nedošlo. Projekt se nepovedl. Ondřejovi nelze odepřít úsilí, s jakým se práci věnoval. Bohužel většinou bylo toto úsilí napřeno nesprávným směrem, někdy k přílišným detailům, někdy k nezvyklým technickým řešením. Projekt obsahuje množství nezodpovězených proč. Jeho architektura, jakož i převedení do stavebního projektu se zdá od počátku do konce těžkopádné, dispozice bytů, mnohokrát přeřešené s minimálním posunem, nejsou skvělé! Odevzdává však projekt se všemi náležitostmi bakalářské práce, ale bez jakéhokoliv osobního vkladu, nebo espritu, který by v nás vzbudil pocit, že Ondřej je architekt.

Projekt jsme tedy přijali k obhajobě. Z výše uvedeného je zřejmé, že si s hodnocením nevím rady. Za proces s jakým oba projekty vznikaly bych váhal mezi D a E, za odevzdanou práci ale přemýšlím o hodnocení B – C. Dostávám se tedy na průměr obou **C-D**, tedy **dobrý** nebo **uspokojivý** a nechám na oponentovi a komisi, k jakému výsledku dojdeme.

Ondřejovi bych, s ohledem na zmíněný strukturální projekt drážďanské školy doporučil absolvovat magisterský program v atelieru FLO(W) zabývajícím se parametrickým navrhováním. Intuitivní pokus o Fullerovu konstrukci by Ondřej v tomto atelieru jistě dotáhl do pozoruhodného výsledku.

V Praze 18.6.2018

Tomáš Novotný